

Forhandlingen her i Dag; men det har vist sig, at ærede Medlemmer, der saaledes have taget Ordet, i alt væsentligt kun have henholdt sig til, hvad der allerede var blevet talt om denne Sag ved Behandlingen af den i Oktober Maaned. Jeg staar for mit Vedkommende paa samme Standpunkt, jeg skal henholde mig til, hvad der fra Ministeriets Side er blevet udtalt ved Samlingens Begyndelse, og skal kun dertil føje, at der ikke senere er passeret noget, der har bragt Ministeriet til at skifte Opfattelse angaaende denne Sag. Jeg fastholder fremdeles, at vi den Gang ved at afhjælpe de paagældende Mangler ved Kjøbenhavns Søbefæstning paa forventet Tillægsbevilling efter de foreliggende Forhold kun have udført, hvad der efter vor Overbevisning var vor Pligt, og have handlet fuldt forsvarlig. Hertil skal jeg indskrænke mig.

H. Holm: Den højtærede Indenrigsminister syntes at staa tvivlende over for det Spørgsmaal, om det kunde forsvares at forøge Bevillingen til Alderdomsunderstøttelse paa Finansloven, eller, om det ikke, hvis man vilde gaa den Vej, vilde være nødvendigt at gaa til en særlig Lov. Men mig forekommer det, at dette Spørgsmaal egentlig allerede er afgjort baade fra Regeringens og fra Rigsdagens Side, idet man en Gang tidligere, om ikke ved Finansloven, saa ved Tillægsbevillingsloven, der jo maa stilles lige med den, har forøget den Sum, som ved selve Alderdomsunderstøttelsesloven var fastsat til Alderdomsunderstøttelse. I Alderdomsunderstøttelsesloven hedder det nemlig, at der kan tilskydes 2 Mill. Kr. aarlig af Statskassen til Alderdomsunderstøttelse, dog saaledes, at der for Finansaarene 1891—92 til 1894—95 kun tilskydes 1 Mill. Kr. aarlig. Men desuagtet er det paa Tillægsbevillingsloven 1894—95 vedtaget ekstraordinært at yde et Tilskud af 400,000 Kr. til Dækning af Halvdelen af Kommunernes Udgifter til Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Alderdomsunderstøttelsesloven. Det er ganske vist ikke nogen principiel Afgørelse, der her har fundet Sted, men paa den anden Side er det jo klart, at dette Hensyn, at Kommunerne fik Halvdelen til Alderdomsunderstøttelser af Statskassen, har været saa stærkt, at baade Regeringen og Rigsdagen have fundet det forsvarligt i Tillægsbevillingsloven for 1894—95 at gaa betydeligt ud over det Beløb, som Alderdomsunderstøttelsen gav dertil. Jeg tænker, at dette maa kunne føre til, at man

ogsaa for Fremtiden vil overveje, om ikke Forholdene ville kunne tale for at gøre yderligere Skridt i denne Henseende.

H. L. Jørgensen: Det var med megen Beklagelse, jeg hørte det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtale, at han ikke kunde være med til at bevilge et større Beløb af Statskassen til Alderdomsunderstøttelsen, om end det ærede Medlem vilde være med til en Revision af Loven, hvorved han vilde gaa betydeligt højere. Det var dog med endnu større Beklagelse, jeg hørte den højtærede Minister udtale sig i saa Henseende. Jeg tror, at det vilde ligge uden for alle Forudsætninger, hvis det nægtes fra Regeringens Side at yde et større Tilskud. Der er ingen Tvivl om, at Kommunerne for 1898—1899 have bevilget Alderdomsunderstøttelser i Haab om at faa Halvdelen af Statskassen, og jeg ser ikke, hvilken Grund der skulde være for Regeringen til ikke at kunne gaa med dertil. Den ærede Minister udtalte, at naar Kommunerne have faaet eller faa større Udgifter ved Alderdomsunderstøttelsesloven, saa have de samtidig faaet en Nedgang i deres Fattigudgifter. Det er ganske rigtigt; men i Tilfælde af, at Staten ikke vil være med til at bevilge Halvdelen, saa er der ingen Tvivl om, at Kommunerne ville blive nødsagede til under de nuværende Forhold at være mere knebne, mere sparsommelige, end de allerede ere, og jeg tror dog, at det ingenlunde er Rigsdagens Mening, at der nu med Hensyn til den Lov, som har gjort saa meget godt, skulde indtræde en Stagnation, en Stillestaaen. Det er sikkert, at jo længere Tid der gaar, desto større blive Fordringerne, og det har utvivlsomt været en Forudsætning fra alle Sider, at Staten bør træde hjælpende til i saa Henseende. Jeg ser heller ikke, at der er nogen Grund, hvorfor den ikke skulde gøre det. Naar Midlerne flyde ind i Statskassen i saa rigelig Mængde, at der, forekommer det mig, paa mange Omraader bliver handlet temmelig flot med dem, vilde det se underlig ud, om Staten vilde stille sig saaledes over for Kommunerne, som befinde sig i en trykket Stilling, at den paa et Tidspunkt, hvor der fra alle Sider kommer Krav om Hjælp af Staten, vilde sige: Nu holde vi op, nu maa Kommunerne selv holde for. Det vilde utvivlsomt komme til at gaa ud over dem, som trænge til Hjælp. Jeg kan derfor kun udtale en fuldstændig Tilslutning til den Henstilling, der fremkom fra det ærede